

LBRIS | We know
ROBERT KOLUMBAN books

ÎNTÂMPLĂRI

ÇŞMIGIU
books

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Revedere	9
Cursorul	15
Piesele	19
Turnul de la marginea oraşului.....	22
Valul	29
Dorul	37
Rânduri spre infinit	41
Eliberarea.....	44
Regăsire.....	51
Primul fulg	58
Focul	60
Bărbații nu știu să moară. Inspirat din fapte reale	64
Cerșetorul	79
Datorii	87
Marea	96
Întârzieri	102
Umbre în oglindă	110
Fumul	114
Persoane dispărute	116
Haina lui Procust.....	119
Haiku	123
Lecții	125
<i>Ea</i>	134
Experimentul.....	139

Apelul	144
Cânduri.....	150
Pișcătura de țânțar.....	152
Piața	156
Așteptări	161
Cămara.....	167
Metamorfoză.....	170
Luna roz.....	173
Ap. 47	178
Plaja	183
Drept de retur	186
Reminder	193
Prețul corect	199
Daruri	203
Poveste	205
Loganul albastru.....	211
Cel mai vândut produs.....	215
În concediu	221
Ziua îndrăgostiților	225
Podul	228

REVEDERE

Nu-l mai văzusem de doi ani. Poate era și de la pandemie, însă acum avea și alte priorități. Era tată de vreun an și abia dacă mai răspundea la telefon. Când a fost de acord să bem o bere, am rămas surprins. Eram obișnuit deja cu refuzul său. Ultimele dăți, nici măcar nu mai auzisem scuza.

– Ce mai faci, frate? Nu te-am văzut de-o viață amară!

Nici nu mai știam cum arată. Bine, țineam minte că e scund, plinuț și are câteva tatuaje. Că, de când apăruse moda cu bărbile de toate felurile, avea și el una de care se îngrijea mai ceva ca o domnișoară de virginitate. Însă îmi era greu să-l văd clar în fața ochilor.

– Ai slăbit, i-am zis eu după ce ne-am salutat bărbătește.

– Dacă nu ai Facebook și restu', normal că nu mai vezi poze. Sunt așa de un an, frate. A tot plâns fi-miu în primele luni și n-am prea dormit.

Avea 32 de ani, dacă țineam bine minte. Mereu mi se păruse matur, însă acum părea să aibă și griji. Era agitat și se apucase de fumat.

– Fumez când nu sunt acasă. Două-trei țigări, nu mai multe. Mai ales când sunt agitat.

– Te agit eu?

– Nu te mai amuza, că nu știi ce te-așteaptă.

– Adică?

Se lăsă pe spate și se bucură de moment. Sosi un chelner grăbit și, din mers, ne aruncă două meniuri pe masă.

– Ziceai că te vezi cu o dom'șoară.

– Da, mă văd. Dar ce legătură are?

– Are, frate. Așa începe nenorocirea. Că începeți să vă vedeți.

Am zâmbit la gluma lui. Cu toate că el părea cam serios. Însă știam că trăiește o poveste de dragoste și că-și iubește soția.

Își stinse țigara pe jumătate nefumată și deschise meniul. Căută cu degetul la băuturi, apoi închise caietul la loc.

– Ieri-seară, stăteam pe budă. Predasem un proiect și eram rupt de muncă. Nu dormisem de trei zile. De când muncesc de acasă, am impresia că mă muncesc și mai mult. Și, cum stăteam eu așa și mă relaxam, o aud pe nevastă-mea: *Unde e iubirea mea? Unde s-a ascuns?* Am simțit că-ngheață...

– Bună seara. Cu ce vă servim?

– Eu vreau o blondă la halbă.

– Două, am completat eu. Și niște alune, dacă aveți.

– Da, frate. Bună combinația!

A început să râdă cu lacrimi. Chelnerul se uită la el, curios.

– Atât pentru moment, am adăugat eu.

După ce se liniști, își șterse ochii înroșiți cu un șervețel.

– Așa, frate. Scuze! Îți ziceam de nevastă-mea.

– Da. Că erai la baie și ea te căuta.

– Asta credeam și eu, frate. Dar nu. Așa îi zice lui fi-miu. *Iubirea mea. Dragostea mea. Lumina mea.* Eu m-am reîntors la numele din buletin. Când mă strigă, am impresia că aștept la un ghișeu și că mi-a venit rândul. Îmi vine să-i dau bună ziua de fiecare dată.

Îi vedeam tristețea, dar nu eram de acord cu ea.

– E mic copilul. Normal că e centrul lumii ei. Ce ai vrea?

– Da, normal că are nevoie de ea. Dar s-a dus, frate. Toată atracția s-a dus. Am devenit doi funcționari ce au grijă de un copil. Nu mai suntem iubiți. Și intimitate...

– Berile dumneavoastră.

Își mai scoase o țigară și o aprinse, agitat. După ce chelnerul plecă, își luă halba și bău, însetat.

– Nu știi, frate, cred că totul ține până vine copilul. Apoi, gata. Ori mai faci unul, ori ai pus-o. Asta am venit să-ți zic.

– Mai fă un copil atunci!

– Și o țin din copil în copil, poate mai trag de relație?

– Hai, frate, că muncești mult. Ea e ocupată cu copilul. E doar o perioadă. Sunt sigur că se vor liniști lucrurile.

El ridică din umeri. Partea asta negativistă nu i-o cunoșteam. Era mereu calculat, cu capul pe umeri.

– La tine ce mai e nou? Cum merg lucrurile?

După ceea ce-mi spusese, mă bucuram să schimb subiectul. I-am povestit un pic și de relația mea, dar

n-am insistat. Eram nerăbdător să ieșim în patru, însă nu părea momentul oportun.

– Auzi, tu mai scrii, nu?

I-am zis că da. Nu știam unde vrea să ajungă. Era serios și agitat în același timp.

– Și, tot așa, nu te prea citește nimeni, nu?

Am luat câteva alune și o gură de bere. M-am încruntat o clipă, neștiind ce vrea să-i zic.

– Adică scrii, dar degeaba.

– Mersi pentru explicație. Nu mi-am dat seama de ce vrei să zici.

– Da. Scuze! Ideea care e? Aș vrea să-ți zic o întâmplare și tu să o scrii. Dar să n-o publici.

– Tot nu mă citește nimeni.

– Da, adevărat. Mă rog, aș vrea să fie pentru mine, oarecum.

– Ce poveste?

– Cum am înșelat-o.

L-am privit zâmbind. Schiță și el un zâmbet, dar acesta dispăru destul de repede.

– Ce nume mi-ai da? Personajului meu. Ceva fictiv.

– Florin.

– Cum naiba, Florin?

– Așa, simplu.

– Dar așa cum ar mai fi fictiv?

– Orice nume aș scrie ar părea fictiv. Și chiar dacă aș scrie fix așa conversația, lumea ar crede că e fictivă. Nu contează literele care fac numele. Devii un personaj, atât.

– Zici tu?

– Parcă eu eram scriitorul.
– Da. Dar parcă ziceai că nu vinzi nimic.
– Tu ziceai asta, frate. Atunci, scrie-ți singur fantezia!

– E pe bune. Chiar am înșelat-o.
– Cum o cheamă pe tipă?
– Nu-ți zic. Îi dai numele și e păcat.
– Știi că poți să-i dai tu alt nume. Ce știi eu? Pe ea n-o cunosc. Nici tu n-o cunoști.

Își termină berea și mai ceru una.

– Și niște alune, vă rog, am mai vrut eu.

Mă uitam la el și nu știam ce să cred. Îl vedeam supărat, îmbătrânit și, probabil, și înșelat. Nu fizic, normal. Dar, probabil, cu multe așteptări încălcate. Mă întrebam dacă asta mă aștepta și pe mine. Dacă, într-adevăr, atitudinea femeilor se schimbă după venirea copiilor. Dacă noi mințim ca să ajungem în pat, iar ele – pentru a avea copii?

– Cred că ai nevoie de o pauză. De timp, și cu soția, și cu fiul tău. Asta v-ar apropia. Asta aveți acum în comun, dragostea pentru el. Cred însă că e loc și pentru voi, să fiți un cuplu, acolo.

– Mersi, frate. Sper să fie așa. N-am mai avut un concediu de un an și ceva. Muncă și scutece. Mă simt neglijat și extenuat.

– Suntem niște copii mari.

– Da, frate. De parcă ele nu știu.

Am râs amândoi și am vorbit despre sport. Ne-am dat cu părerea despre următoarea etapă și am mai luat câte o bere amândoi. Era deja întuneric când soția îl sună.

- E timpul să mă duc și acasă. Voi? Nu stați împreună?

- Nu, din păcate. Mi-aș dori. Dar ea încă nu vrea.

- Ai grijă ce-ți dorești. Nu mai e cale de întoarcere după.

- A râs și a oftat în același timp.

- Și tu, frate, i-am replicat. Odată povestea scrisă, devii infidel pe viață.

A vrut să zică ceva, dar s-a abținut.

Mi-a strâns mâna și a plecat spre taxiul ce-l aștepta deja.

- Dacă devii celebru, a zis înainte să se urce, să nu scrii despre mine! Niciodată!

CURSorul

M-am așezat în pat, cu laptopul în brațe, ca să-ți scriu ceva. Ceva care să te dea pe spate. Să te facă să te simți specială. Ceva ce să-ți mângâie egoul mai bine decât un buchet de flori. Îmi zic că pot face asta. Nu e greu.

Mă uit la tastatură și ea se uită, curioasă, la mine. Cresc volumul de lumină, ca să-mi fie mai ușor să butonez. Îmi așez perna mai comod și aștept să-mi treacă junghiul de la spate. Așa. Bun!

Cursorul se uită la mine, răbdător. Nu mă grăbește. E înțelegător. Îmi plimb degetele pe taste. Toate îmi dau aceeași senzație. Nu știu pe care să apăs.

Îmi reaşez perna și mă ridic mai mult. Acum, sunt pregătit. Trebuie să apară și inspirația. Și, odată cu ea, sigur te voi da gata. Îți voi spune ceea ce nimeni nu ți-a mai spus până acum.

Dar – tot nimic. Au mai trecut două-trei minute. Mă uit la ceasul din colțul drept, sus. Au trecut deja zece.

Tastez *ești foarte frumoasă*. Mă uit la cursor și am impresia că râde de mine. Șterg ce am scris și, după ce textul dispăre, mai țin apăsat pe backspace. Nu știu de ce fac asta. Poate din frustrare. Cât de greu poate să fie să te uimesc? Să citești ceva și să te topești?

Mai trec zece minute. Sau poate mai multe. Am impresia că și cursorul s-a oprit din pâlpâit. S-o fi plictisit și el. Închid pagina supărat. Pentru câteva secunde. Apoi o deschid iar. Mai bine nu-ți promiteam nimic. Hormonii sunt de vină. Și textul ăla stupid, copiat de pe net. Și faptul că ție îți plac romanticii. Cei care te descoperă și te cunosc pe de-a-ntregul. Care te dezbracă strat cu strat. Ca pe o ceapă. Nu, nu ca pe ceapă. Ca pe orice altceva ce are straturi. Doamne, ce greu e. Dar ți-am promis. Și în seara asta trec pe la tine. Fără text îmi iau gândul de la acțiune. Știu că nu glumeai. Vrei să fiu diferit. Ei bine, nu sunt.

Intru pe net și caut texte. Poezii. Prostii! Aleg de acolo câteva și le copiez. Cursorul clipește fericit. Nu mai stă degeaba. Încerc să aleg două-trei rânduri mai răsărite. Dar nu merge. *Ochii tăi ca oceanele*. Nu ți se potrivește. Ai ochii căprui ca... Nu știu. Că ceva ce e căprui. *Părul ca grânele*. E castaniu. Șterg rând după rând, știind că nu o să te vopsești prea curând. *Ceva personal, despre mine*, ai zis. Poate nu ai crezut că poezia era de la mine. Normal că nu era. Dar a descheiat câțiva nasturi. Florile au continuat cu restul. Bomboanele te-au scăpat de fustă. Eu ți-am dat jos cămașa. Apoi, promisiunea de a-ți scrie ceva *personal* te-a dus în pat. Dacă e să o iau așa, nici măcar nu te-ai culcat cu mine. Bine, nu știu de ce m-ar mira asta. Faptul că am ajuns la ușa ta e o realizare. Nu mai sunt nici eu în formă. Dacă îmi întrebi prietenii, ți-ar zice că a fost cam mult și când doar m-ai privit. Nici nu le-am zis că ai și zâmbit. Că ochii tăi mi-au îndulcit ziua aia

idioată și, pentru prima oară, m-am întrebat cum arăt. Nu mi-am răspuns, pentru că știam că nu-mi mai păsase. Era o zi lungă, de birou. Aceeași cămașă veche, pantaloni și pantofi. Nimic special.

Că ochii tăi mi-ai îndulcit ziua.

Da, cu asta aș putea începe. Puteau fi și lila, nu culoarea lor conta. Ci căldura și liniștea ce veneau de acolo.

Bun, am un rând.

Nu știi câte ar trebui să fie. Dar e un început.

Acum, că mă gândesc, scriam pentru a te dezbrăca din nou, dar adevărul e că, datorită ție, m-am uitat în oglindă. Normal că nu pot să-ți zic asta. Nu e *macho*. Pe de altă parte, nici nu cred că asta cauți.

Și a trecut o oră. În curând, trebuie să plec spre tine. Mă dau bătut și intru la duș. Îmi zic că am pierdut vremea de pomană. Dar îmi dau seama că nu e chiar așa. Mă pusesem să scriu, ca să te dezbrac și azi. Însă felul în care am râs și am glumit până ne-au dat barmanii afară a fost o experiență de neuitat. Poate ai dreptate.

Mă șterg cu prosopul, însă tot ies mai mult ud din baie. Îmi caut telefonul, dar nu mai știu unde l-am lăsat. E pe pat, normal.

Cursorul mă vede și sunt sigur că ar vrea să dispară. Îi curm așteptarea și închid laptopul.

Bună, îți zic, auzindu-ți vocea.

Ca un clopoțel ce anunță venirea serii, pe prispă.

Mă uit în jur, nicio foaie. Știu că voi uita ce-am gândit, așa că trec la subiect.

Nu vreau să vin la tine, îți zic. Dar, continui, nu cumva să înțelegi greșit. Aș vrea să ieșim. Să mergem undeva. Ziceai că vrei să-ți scriu ceva special. Trebuie să te cunosc mai bine. Aș vrea să te cunosc mai bine.

Te văd în sinea mea cum zâmbești. Sunt sigur de asta. Dacă relația noastră ar fi un joc, eu, cu siguranță, tocmai mi-am reumplut viața și am deschis ușa nivelului următor.

După ce stabilim unde ne întâlnim, mă duc să mă șterg mai bine. Mă spăl pe dinți și încep să mă îmbrac. Mă opresc brusc în fața oglinzii de pe hol și mă uit la mine. Mă mișc ușor spre stânga. Apoi, spre dreapta. Mă întreb dacă sunt simetric. Apoi, îmi privesc fața. Sunt sigur că imaginea din oglindă se simte precum cursorul laptopului.

A trecut timpul. Ca inelele copacilor, ridurile îmi zic grijile. Câteva fire albe s-au instalat și în barbă, și în păr. Au tot crescut, mai au un pic și pot să le duc la grădiniță.

Continuând analogia, poate tu ai deschis un nou nivel în mine. Cursorul ăsta poate mai mult decât să clipească plictisit pe o foaie goală.